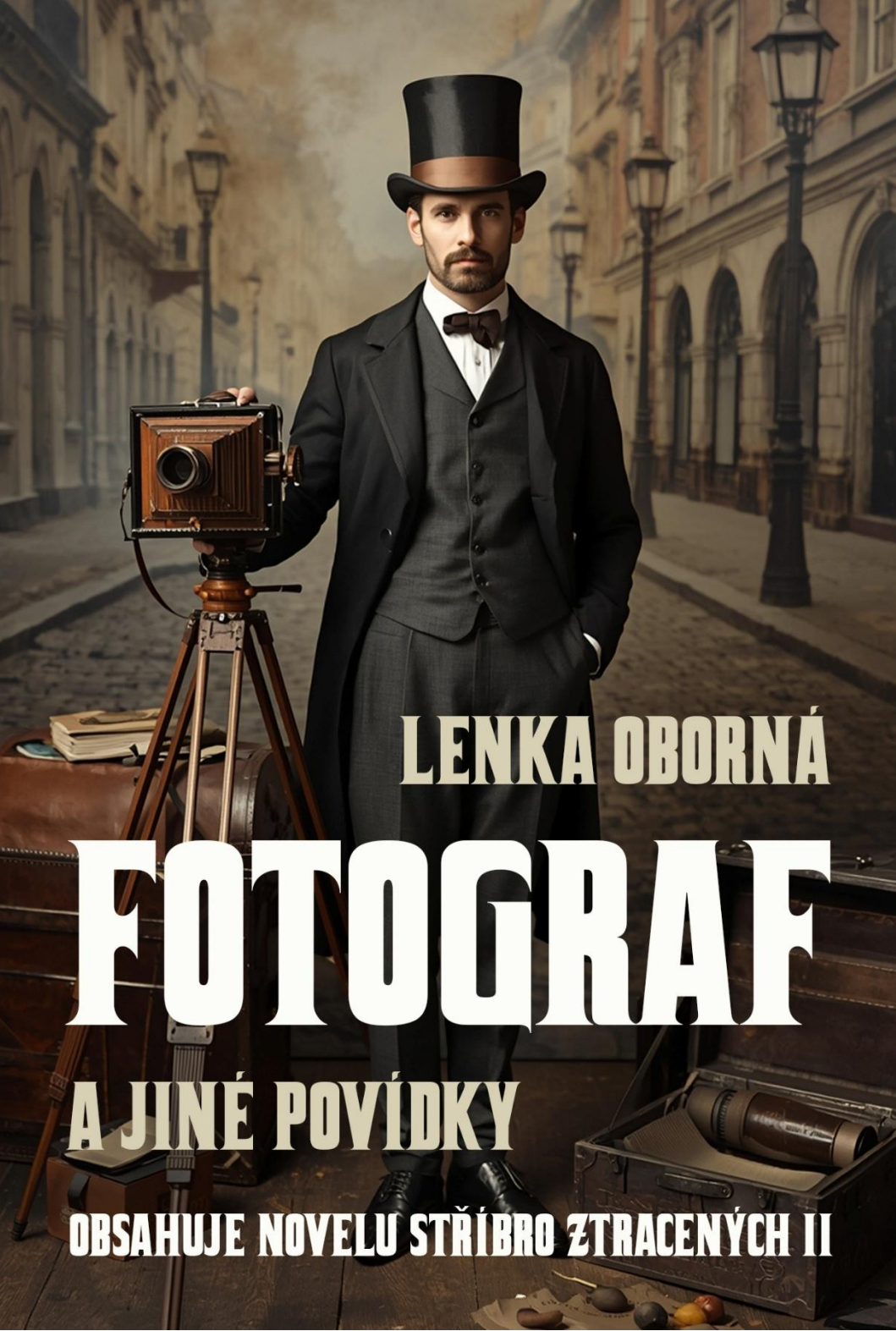

LENKA OBORNÁ
FOTOGRAF
A JINÉ POVÍDKY
OBSAHUJE NOVELU STŘÍBRO ZTRACENÝCH II

Fotograf a jiné povídky

Lenka Oborná

Čas je základní fyzikální veličinou. Líbí se mi přirovnání k běžci s dlouhým krokem.

Co se stane, když běžec najednou ztratí dech? Spadne, v hrůze běží zpátky nebo onemocní? Vydejte se se mnou na cestu časem a nenechte si ujít netradiční pojetí tohoto závodníka. V povídkách najdete jeho tradiční i netradiční pojetí napříč žánry.

***

Denní tisk

V ulicích starého židovského města se ztrácejí dívky:

Řím – Historickou část židovského města halí stín strachu. Během dvou měsíců zmizelo ve starých uličkách několik dívek. Jejich stopy vedou do této čtvrti, poté je již nikdo neviděl. Mezi místními obyvateli se začínají šířit děsivé legendy. Čtvrť plná úzkých uliček se možná stala dějištěm temných scén. Po stopách domnělého únosce policie pátrá, zatím však nemá žádná vodítka.

Sofia, Elena, Francesca, Martina, čtyři dívky, které jejich rodina nahlásila jako pohřešované. Něco takového se naposledy stalo za Jacka Rozparovače v Londýně. Naštěstí naše dívky jsou zatím, jestli se to tak dá říct, jen nezvěstné. Policie pracuje s verzí, že dívky někde nelegálně pracují a schválně se svým rodinám neozvaly. Po celém Římě proto probíhají razie v tanečních klubech a vykřičených domech.

Vyzýváme kohokoli, kdo by o pohybu dívek mohl mít jakoukoli informaci, i samotné dívky, aby se ozvali policii.

Allesia

Otec dočítá, dívá se na mě. „Bydlíme tu čtyřicet let, a teď tohle. Kdo ví, kde ty holky jsou. Ach, vy mladí, samé tancovačky, nemáte rozum. To za nás nebylo. Tohle byla klidná čtvrť.“

„Ale tati," odpovím mu vesele. „Nedělej si starosti, brzy se určitě objeví a bude zase klid. Večer jdu s holkama do divadla, běžte si lehnout, přijdu pozdě. Určitě se potom ještě někde zastavíme."

Otec složí noviny, posune si brýle na nos a přes obroučky se na mě podívá.

„A neříkal jsem to? Že nemáte rozum? Čtyři holky v trapu, a slečna si jde do divadla! A aby toho nebylo málo, ještě někam."

Neunikl mi posměšný tón. Možná byl spíš uražený a dotčený. Byl by rád, kdybych stále byla tou malou holčičkou, která k němu vzhlížela.

Tátu mám ráda, nechci si ho pohněvat, nemyslí to zle, je prostě bručoun a má o mě strach.

„Ale tati," sednu si k němu a obejmu ho, „nedělej si starosti. Půjdu přece s Clarou a ta bydlí vedle." Podaří se mi vykouzlit na jeho tváři drobný, uražený úsměv.

Clara je skvělá kamarádka, taky by už ráda měla kluka. Než někoho najdeme, užíváme si slunce, moře a vše, co nám město nabízí. Vinárny, kavárny, tančírny, kino, divadlo, pláž, to vše stihneme objet spolu na kole. Kde jinde bychom taky toho pravého hledaly! Jsme jako sestry. Obě jsme jedináčci, bydlíme vedle sebe, vyrůstáme spolu od dětství.

Než nastoupíme na vysokou, užíváme si prázdniny.

No, než nastoupíme… My chceme zmizet a cestovat, i když jsme přijaté. Zatím jsme nedostaly odvahu to oznámit doma, a

Clara dokonce začíná mít strach, chce z toho vycouvat. Vidím to na ní, jen se mi to bojí říct.

V myšlenkách se zastavím. Neudělaly to samé ty pohřešované dívky? Já bych určitě aspoň poslala pohled, táta by se asi zbláznil… Ale to by nezmizely každá jindy. Vždyť se podle zpráv ani neznaly! Mohly se potkávat, znát od vidění, ale nestýkaly se a nebyly kamarádky. Určitě nepodnikly nic spolu.

Je to jasné, čtu spoustu detektivek, takhle se to určitě nestalo. Myslím, že dívky někdo nalákal a odvezl třeba do nevěstince, někam na kraj Itálie nebo přes hranice, proto se po nich slehla zem. Slíbil jim třeba focení, a jak nasednou do auta, už je nepustil.

Včera jsme o tom s Clarou mluvily.

Musím se nachystat, za chvíli bude Clara bušit na dveře. Divadlo začíná v šest. Dám si rychlou sprchu, obléknu nové šaty na ramínka jemně fialové barvy s květy levandule, sahají mi akorát ke kolenům. Ani jsem se nestihla napít a Clara už buší.

„Neblázni, hoří? Táta usnul, vzburcuješ celý barák," hubuju Claru. U domu mám opřené kolo.

„Tak pojď, jedeme! Prvně bušíš a pak koukáš, jako by se ti nechtělo."

„Ty šaty jsou skvělý!" promluví konečně Clara a dává nohu na pedál kola. Stále si mě prohlíží. „Kde jsi je koupila?"

„Na spodním trhu, musela jsi je tam také vidět, vždyť jsme šly o víkendu okolo. Pojď už.

Znáš to, když padne Koloseum, padne i Řím, a já chci být u toho!" směju se a pořádně šlápnu do pedálů. Divadlo je kousek

od té slavné památky, takže my říkáme, že jdeme do Kolosea. Je to takový náš zvyk.

Po kamenných uličkách drncáme k divadlu.

„Na co vůbec jdeme?!“ křičím na Claru. I když… je mi to jedno, hlavně že nebudu sedět doma.

„Othello, miláčku, Giuseppe Verdi, tragédie, budeš plakat,“ směje se a otáčí se za mnou.

„Ha, ha, koukej dopředu, ať nemáme tragédii dřív než v divadle,“ směju se také.

U divadla dáme kola do stojanu a bereme si program.

„Oh, Claro, čtyři dějství? Vážně? To nedám, zbláznila ses? Proč mě trápíš?“

Clara se směje. „Nedělej scény a pojď, ty hrdino.“

„Jenom když mi slíbíš, že potom půjdeme na skleničku,“ odpovídám se smíchem.

„Pojď už,“ strká do mě.

Pohodlně se usadíme.

„Krásné kulisy.“

„Pšššš.“

Na jevišti začíná bouře, Kypřané vyhlíží připlutí Othella na rozbouřeném moři. Othello přistane se zprávou o rozdrcení tureckého loďstva. Dav jásá. Intrikáři spřádají plán. V opilecké bitce na slavnosti při příležitosti Othellova návratu je vyrušena Desdemona, Othellova snoubenka.

Othello účastníky bitvy potrestá a zůstane s Desdemonou v osamění.

„Pět minut a končí první dějství," vyrušuji Claru. „Pojď půjdeme, je to nuda."

„Ty jsi otravná, co jsem jako měla vybrat? Tohle je aspoň klasika. No dobře. Nevrť se, a vydrž do konce prvního dějství. Jsi jak malý děcko," protáčí oči Clara, ale cukají jí koutky.

„Nedělej vzdělanou, taky tě to nebaví," pokouším ji.

„Šššššš." Obě zmlkneme.

O přestávce v ruchu chystání kulis na druhé dějství se vypaříme.

„Tak pojď, slíbilas mi skleničku, jdeme." Táhnu ji do staré vinárny s kamenným sklípkem. Je v něm chládek i v největších parnech. A přítmí.

Objednáme si Moscato, sladké bílé víno.

„Podívej, ten fešák v rohu. Mě se zdá, že po tobě pokukuje," šeptá mi Clara.

„Jasně, jasně," směju se, „dnes potkám toho pravýho."

Věnujeme se hlavně sobě a dobrému vínu, chtěla jsem naťuknout náš plán na cestování, ale Clara se tak dobře baví, že nám to nechci kazit. Jestli se rozhodla zůstat, nechci to slyšet dnes.

„Alleso, nekoukej po něm. Všimne si tě," vyruší mě Clara, když se dívám na muže v rohu příliš dlouho, a navíc mě přistihne duchem mimo.

„Tak ať, líbí se mi."

„No při množství vína, které jsi vypila, se ti bude líbit i můj táta."

„Jsi blbá." Smějeme se.

„Hele, hele, on vstává," mlátí do mě pod stolem Clara. „Jde k nám! Alleso, jde k nám."

„Ahoj, můžu si přisednout?"

„Asi jo," odpovím.

„Jsem Luca."

„Allesa," vlepím mu polibek. „Tohle je Clara."

Je vážně kus, ostře řezané rysy, strniště, špinavé blond vlasy, skvělá postava.

„Alleso!"

„Hm, co? Cože?"

„Jsi mimo, posloucháš mě?"

„Jo, promiň, co?"

„Luca se ptá, jestli jsme odtud nebo jsme tu na prázdninách. Koukáš na něj a jsi mimo," směje se mi Clara a Lucasovi, který ze mě celou dobu nespouští oči (bože, ty jeho oči!), cukají koutky.

„Jo, no studujeme, máme jít po prázdninách na vysokou."

„Máte?"

„No měly bychom, jsme přijaté, ale chceme cestovat."

„Aha, a kam se chcete podívat?" udržuje konverzaci Luca.

„Po Evropě, Paříž, Praha, Budapešť..." odpovídám už trochu opilecky.

Clara se zvedá. „Vidím, že jsem tu navíc."

„Počkej, co blbneš, jdeme přece spolu. Slíbila jsem to tátovi."

„Mám kolo a na rozdíl od tebe jsem střízlivá. To ty bys neměla jít sama," odpovídá mi pobaveně a trochu uraženě Clara.

„Já ji doprovodím," vpadne do hovoru Luca. „Kde bydlí?"

Clara mu bez okolků řekne mou adresu.

Skvělý, na to, co otec ráno četl v novinách… S klidem se rozloučila a odešla.

Přihnu si a řvu na celou vinárnu něco o Jacku Rozparovači a vrahu panen. Luca mě brzdí, ale já chci řvát. Zrovna se mi hrozně chce.

„Počkej, no tak, uklidni se. Jaký Jack Rozparovač?“ ptá se Luca.

„Ale, zmizely čtyři holky, jsou toho plné noviny. Kdo ví, kde jsou. Třeba cestujou a vůbec nic se jim nestalo. Rozparovač byl v Londýně, obávaný vrah v devatenáctém století, nikdy ho nechytili, tak ani neznají jeho skutečné jméno. Obyvatelé nacházeli znetvořená těla. Tady se nenašlo nic, takže pěkná blbost.“ Plete se mi jazyk a špatně se mi vyslovuje.

„Dnes toho máš dost, zajdu zaplatit a doprovodím tě domů,“ prohodí směrem ke mně smířlivě Luca.

Skvělý, takže zaplatí i za mě! Vstanu a jdu ven pro kolo. Au, spadla jsem, to snad ne!

Luca mě zvedá, je ohleduplný. Nárazem i chladnějším vzduchem venku jsem trochu vystřízlivěla. Vede mě k nízké zídce, koleno krvácí… Sedám si a vidím, jak má krásné oči.

Zve mě domů, ošetří mi to a pak mě doprovodí. Přemýšlím o tom. Ale bydlí pár metrů odsud. Takhle opilá bych se ulicemi potloukat nemusela, takže jdu.